

øges, selv som Loven nu er. Der er jo desuden det ved denne Sag, at jeg tror, at man skal tage mere Hensyn til, hvad der er retfærdigt, end tage Hensyn til, om Kommunernes Byrder virkelig ville blive noget forøgede.

Jeg skal anføre et Eksempel, som paa en Maade kunde blive aktuelt, en Tildragelse, som er foregaaet nede paa Stevns. Der findes, som bekendt, ikke Grus uden det, vi faa fra Stranden. Nu var der for nylig en Husmand, som ved at grave efter Oldsager paa sin Mark ved oldnordisk Museums Bistand har fundet en Ansamling af Grus, ganske udmærket smukt Murgrus, og dette Fund har en virkelig Kapitalværdi. Men i Henhold til den Lovgivning, vi nu have, kan Kommunen, baade Amtskommunen og Sognekommunen, kaste sig over denne Mands Ejendom, tilegne sig den og tage den uden Erstatning, i hvert Fald uden Erstatning for andet end den Smule, der mulig kunde vokse oven paa Gruslaget.

Det er noget, vi alle vide. Jeg synes, at en Lovgivning, som hjemler sligt, er en uretfærdig Lovgivning. Jeg er vel overbevist om, at selv om vi ikke faa denne Lov, vil den Kommune, her er Tale om, ikke tilegne sig Mandens Ejendom, fordi ethvert Menneske vilde sige, at det var en Røverhandling, den foretog sig. Men denne Røverhandling — og som en saadan vilde det staa i Folks Omdømme — hjemles virkelig af Loven. Jeg siger derfor, at skulle vi i vor Lovgivervirksomhed gaa ud paa at afskaffe Uretfærdighed — og det ere vi jo alle enige om — kan jeg ikke forstaa det rettere, end at saa er det nødvendigt, at vi vedtage denne Lov, som gaar ud paa at øve Retfærdighed. Naar vi se det fra den Side, kan jeg, som sagt, ikke andet end anbefale Loven til Vedtagelse snarest muligt. Jeg tror ikke, at Kommunerne vilde lide synderligt derved, fordi de allerede nu ikke udnytte den Fordel, Loven giver dem, fordi de selv indse, at de ikke kunne være det bekendt.

Nielsen-Grøn: Jeg havde ikke tænkt, at der skulde tales om denne Sag i Dag. Men da den sidste ærede Taler mente, at det var nødvendigt, at han gav den sin Anbefaling med, skal jeg blot sige, at det ærede Medlem, som jo var Formand for Udvalget og er Forslagsstiller, rent glemmer, at det, vi bleve enige om i Fjor, var, at vi vilde være med til at øve Retfærdighed, og der var ingen, som ikke var villig til, til sidst vel at mærke, at give den en-

kelte Mand — f. Eks. den, som nu hlev nævnet — Erstatning. Men det, som Lovforslaget strandede paa, og det, som det ærede Medlem i Aar vil have det til at strande paa igen, er, kan jeg høre, det, at vi ikke ville være med til at øve Uretfærdighed over for Kommunerne, og jeg fastslaar, at det er en Uretfærdighed, der begaas, naar Kommunerne skulle til at betale alt det Strandgrus, alt det Raller, der skylls op paa Strandkanten. Det er det, vi ønske at blive fri for. Alle vi, der have Kendskab til Kommunernes Forhold og skulle svare til Kommunerne, ere klare paa, at det er uretfærdigt, at de skulle betale Godsejerne og andre alt det Grus, som driver op paa Land, som slet ikke er deres, men som er Statens. Jeg vil anbefale, at vi tage alvorlig fat paa Sagen, men jeg vil ogsaa anbefale den sidste ærede Taler at støtte os i at øve Retfærdighed saavel over for Kommunerne som over for de private. Det er det, vi have forlangt, og det vil jeg være med til at fastholde.

Jørgensen: Ja, jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Fakse (Anton Jensen) i, at Lovgivningsmagten selvfølgelig bør stræbe efter at øve Retfærdighed i saa vid Udstrækning som muligt. Men det forekommer mig, at netop ved at vedtage dette Lovforslag, som det foreligger, øve vi mere Uretfærdighed end Retfærdighed. Jeg udtalte før, at der maaske var enkelte, der kunde komme til at lide ifølge den nugældende Lov. Men det ærede Medlem sagde jo selv nu, at de kom ikke til at lide, for Kommunerne vilde ikke være det bekendt. Hvor det hænder — jeg er ikke saa kendt med det, men saa vidt jeg ved er det særlig omkring ved Købstæderne — at enkelte kunne komme til at lide til Fordel for det offentlige, har det vist sig, at det offentlige kommer til at betale for det, og det er ganske rigtigt, hvad den forrige Indenrigsminister sagde, at der ikke er klaget over dette Forhold. Men hvad bliver Følgen af, at denne Lov bliver vedtagen. Det bliver den, at paa de Steder, hvor Materialet intet er værd og hvor der kun bør betales for den Skade, som Ejeren lider paa sin Afgrøde, der ville Kommunerne komme til at betale mere for det. Det er det, der staa for mig som Uretfærdighed, og derfor tror jeg, at vi ved at vedtage dette Lovforslag øve en større Uretfærdighed mod de mange end Retfærdighed mod de faa. Der har ikke været paavist et eneste Tilfælde